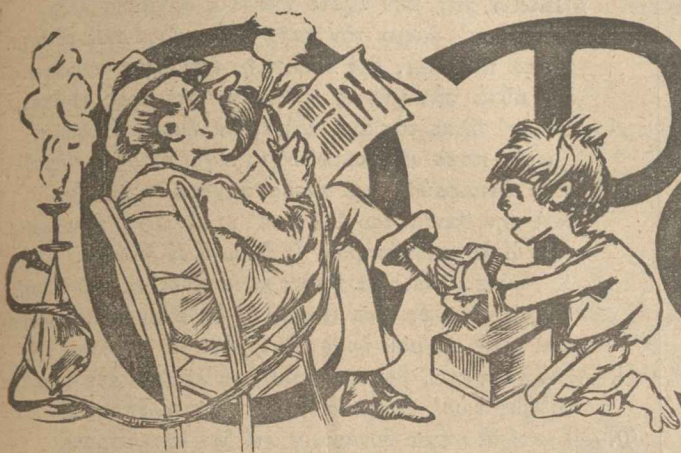

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τὸ Ταμείο μας κλεισμένο και τὸ χέρι ανοικτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — και 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε και 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραθέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιδύο μηνὸς Μαΐου,
πωλήσεις δόξης και μεγαλείου.

Ὁκτὼ ποῦντος και διακόσα,
σκοτωμοὶ και χάλια τόσα.

Εὐτύχημα ἐξαφνικὸ
μέσα 'στὸ τόσο μας κακό.

Ἐνῷ πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐλύσσαξαν τῆς πείνας
ἐντὸς τῆς ἐλευθέρας γῆς κι' ἐντὸς αὐτῆς τῆς δούλης,
ἐνῷ ἀγάλματα θεῶν ἀφίνουν τὰς 'Αθήνας,
ἐνῷ αὐτόχειρ γίνεται ὁ δυστυχὴς Ψιμούλης,
ἐνῷ και ὁ Βεργόπουλος τὸν Καλλαντζῆν σκοτόνει
κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καλλαντζῆ ἐκ θαύματος γλυτόνει.

Ἐνῷ κανένας δάνειον εὐκόλως δὲν εὐρίσκει
κι' ὁ ἱερεὺς Ζαννούβιος ἐκ πείνης ἀποθνήσκει,
ἐνῷ λυγμὸς ἀκούεται και κοπετὸς μεγάλος,
ἐνῷ φονεύουν λυσσωδῶς δηὸ τρεῖς τὸν Φεγγαρά,
ἢ προσφιλὴς μας "Ανασσα μὲ ὅλον τῆς τὸ κάλλος
ἐπέραςε τοῦ γαλανοῦ Βοσπόρου τὰ νερά.

Και μὲ λαχτάρᾳ 'ξύπνησαν τῶν δούλων ἡ καρδιαῖς
κι' εὐθὺς ὁ νοῦς των ἔτρεξε σὲ περασμένα χρόνια,
και τοῦ Σουλτάνου ἀναψαν ἀμέσως ἡ ποδιαῖς
και ἀρκετὰ πρὸς χάριν τῆς ἐτράβηξε κανόνια,
κι' ὁ ἴδιος ἐτοιμάζετο μετάνοιαις νὰ τῆς κάνῃ,
μὰ ἔλα ὁποῦ εἶχανε οἱ Τούρκοι ραμαζάνι.

Βαρεῖα βαρεῖα ἐτράνταξαν βατσέλα και βαπόρια,
κι' ἀνέβηκαν Δερβίσιδες ἀπάνω 'στὰ τζαμιά...
τέτοια τιμὴ δὲν ἔλαβε ἀκόμη κι' ἡ Βιτώρια,
τέτοια τιμὴ δὲν ἔλαβε βασίλισσα καμμιὰ.
Τέτοια τιμὴ τὴν ἔκαμαν γιὰ τὴν 'δική μας μόνο,
γιὰ τὸν 'δικό μας βασιλεῖα, γιὰ τὸν 'δικό μας θρόνο.

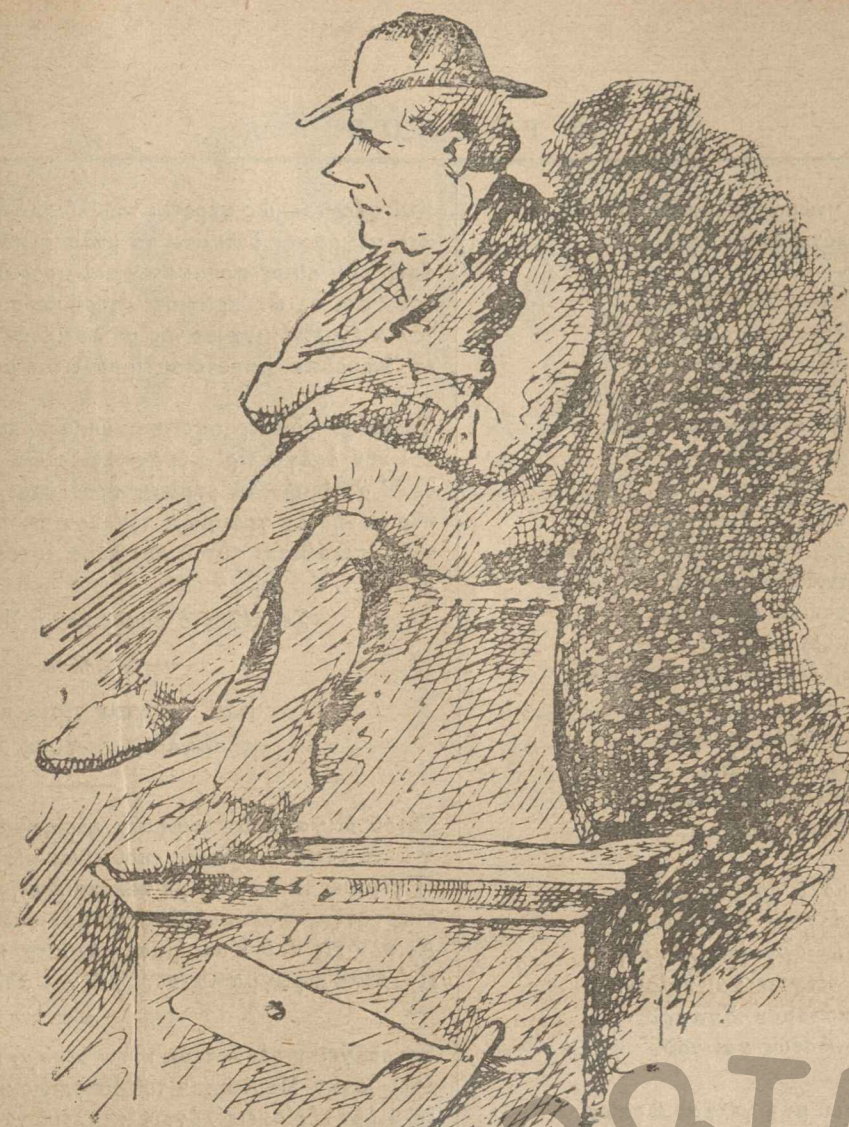
Ὅποια εὐτυχήματα και ἀγαθὰ μεγάλα!
αἱ σχέσεις μας ἐδέθησαν και εἶναι μέλι γάλα.
Οἱ δούλοι κι' οἱ ἐλεύθεροὶ ἀπὸ χαρὰ πηδοῦν,
ἀνεστατώθη καθεμιὰ Σουλτὰνὰ 'στὸ Σερᾶγι,
φιλεῖ και ὁ Πρωθυπουργὸς τὸν Μπέη Φερίδουν,
και ὁ Μωάμεθ κι' ὁ Χριστὸς πηγαίνουν πλάγι πλάγι.

"Ας πέσουν ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν 'Ελλάδα τώρα,
ἄς ἔλθουν μαύραις συμφοραῖς και δυστυχίας μπόρα.
'Η προσφιλὴς βασίλισσα χίλια καλὰ θὰ φέρῃ,
ἀγάπαις, σχέσεις φιλικὰς, και τόσο θησαυρό...
οὐ τοῦ Βοσπόρου ἡσυχᾶ κι' ὁλόδροσο ἀγέρι
φύσα 'στὸ μισοφέγγαρο κι' ἀπάνω 'στὸ σταυρό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Τί ἔχεις φίλε Φασουλῆ, καὶ μοῦχεις τόση λύπη;
Φ.—Καὶ τί δὲν ἔχω, Περικλῆ. . .
Π.—Γιὰ πές μου τί σοῦ λείπει;
Φ.—Καὶ τί δὲν λείπει;
Π.—Δηλαδή;
Φ.—Κακὸς ψυχρὸς σου φλάρος.
Μοῦ λείπει τόλμη, Περικλῆ, καὶ θέλησις καὶ θάρρος.
Π.—Γιὰτί τὰ θέλεις εἰς αὐτά;
Φ.—Γιὰ τὴν κακὴν σου ἡμέρα.
Π.—Τὰ θέλω, τὰ χρειάζομαι γιὰ νὰ μὴν εἶμαι λέρω.
Π.—Κί' ἂν τάποκτῇς, Φασουλῆ, τί διάβολο θὰ κάνης;
Φ.—Δὲν θάμαι τότε, Περικλῆ, τοῦ δρόμου μπεχλιβάνης.
Θὰ εἶμαι κλέπτης, πλούσιος, τῆς ἐριδος τὸ μῆλον,
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος τῶν ἀρχαιοκαπήλων,
συχνάκις θὰ ἐξέρχωμαι εἰς ἀγαλμάτων ἄγρας,
θὰ γίνω ἔμπορος κί' ἐγὼ πλαγγόνων τῆς Τανάγρας,
καὶ θὰ πουλῶ, βρὲ μασκαρᾶ, ἐν εὐσυνειδησίᾳ
προγονικὰ κειμήλια εἰς ὅλα τὰ Μουσεῖα,
παντοῦ μὲ περιφρόνησιν τὸ μάτι μου θὰ ρίχνω,
πρὸς τοὺς κακολογοῦντας με τὰ ὀπίσθεν θὰ δείχνω,
θὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος, Μανσόλας ἢ Βλαχάνης,
ἢ ποιητὴς 'Ραυτόπουλος ἢ Ντὲ—Καρακατσάνης,
ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν κλεπτῶν τῶν μάλα διασήμων,
μὲ δούλους 'πίσω μου κί' ἔμπρός, πολυπείρος, εἰδήμων,
θὰ ἔχω ἀνταποκριτὰς εἰς τὴν ἑορτήν ὅλην,
εἰς τὸ Παρίσι δηλαδή κί' εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν,
θὰ στέλλω ἔμπορεύματα σπουδαῖα καὶ παντοῖα,
θεῶν κί' ἀνθρώπων παλαιῶν δόκιμα φορτία,
καὶ θὰ φωνάζω, Περικλῆ, μὲ πᾶσαν παρρησίαν:
«Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, εἰς τὴν δημοπρασίαν.
«Ἰδοὺ ὁ κλέπτης ὁ Ἑρμῆς κί' ἡ τῆς σοφίας κόρη,
«Ἰδοὺ ἀτρίχτοι θεοὶ, ἀλλὰ καὶ τριχοφόροι,
«Ἰδοὺ θεοὶ παμπάλαιοι καὶ ἄνθρωποι μεγάλοι,
«καὶ προτομαὶ ἀκέφαλοι, ἀλλὰ καὶ μὲ κεφάλι,
«πλαγγόνες, ἵπποι, Κένταυροι καὶ Κάβειροι καὶ ἄλλα,
«ἀγάλματα ἐπίσημα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
«Ἰδοὺ καὶ σκεύη καὶ σωρὸς λαγῶν καὶ ληκῶν,
«καὶ νομισμάτων πλησμονὴ καὶ δακτυλιοθήκων,
«νὰ! τάλαντα καὶ κόλλυβοι, δραχμαὶ τε καὶ στατήρες,
«νὰ! καὶ χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ χάλκιναις μπακίραις.
«Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, σὲ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
«καὶ καρτερεῖ ἀγοραστὴ καὶ μουστερῇ γυρεύει.
«Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, γεμάτοι ἀπὸ γρόσσα . . .
«θὰ πάρῃ τέλος, βρὲ παιδιὰ, καὶ πάρτε ὅσα ὅσα.
«Ἄς πουληθῇ κί' ὁ Παρθενὼν κί' ἐκεῖνος ἄς βουλιάξῃ!
«Δέκα δραχμαῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θεοὶ δεκάξῃ.
«Ἐμπρός, ἔμπρός νὰ πάρωμε λεπτὰ γιὰ τὰ Ταμεῖα. . .
«αἱ λάγνηοι κί' αἱ λήκυθοι δέκα λεπτὰ ἢ μία,
«ὀκτὼ πεντάραις κάθε μνᾶ, ὁ δὲ στατήρ ἐξήντα,
«καὶ μὴ πεντάρη νόμισμα σπουδαῖον τοῦ Ἀμύντα.
«Ἐφτήγη, μωρὲ παιδιὰ, ἐφέτος ἡπραμμάτεια,
«Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, κί' ἀνοίξετε τὰ μάτια.
«Ἐλάτε ὅλοι, ὅρὲ παιδιὰ, νὰ πάρτε ἀρχαῖα,
«γιατί αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν φαίνονται τυχαῖα

- «Ἐλάτε σεῖς ποῦ ἔχετε γιὰ τοὺς ἀρχαίους λέξαι,
«καὶ δόστ' ἐμένα τὸν παρὰ καὶ πάρτε σεις τὴν ἑλπίδα.
Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, ἐσκόπευα νὰ κάνω
κί' οὔτε σὰν χάχας θάβλεπα ποτὲ πρὸς τὰ ἱεῖρα
καὶ σ' ὅλας τὰς ἀνασκαφὰς θὰ ἤμουν καρσουλὴ,
χωρὶς ποτὲ νὰ σκοτωθῶ κί' ἐγὼ σὰν τὸν Ψευδῆ,
ποῦ ἐμπορεύθη καὶ αὐτὸς ἀρχαῖα ἐν ἀγνοίᾳ
καὶ τὴν θανήν του ἐκλαυσε κί' ἐγὼ κί' ἡ κοινότης.
Ἐγὼ ἀρχαιοκάπηλος θὰ ἤμουν ἐν γνώσει,
κί' οὔτε κανεὶς θὰ ἤθελα κουμποῦρι νὰ μοῦ δώσῃ.
Ἐγὼ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, θὰ εἴξευρα τί κάνω
καὶ οὔτε θὰ μοῦ ἤρχετο τὸ κέφι νὰ πεθάνω.
Π.—Ἀλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ, τὰ λές καὶ δὲν τὰ κάνεις
κί' ὡς τὴν ἀρχαιοκάπηλον καὶ κλέπτην δὲν ἔργα;
Φ.—Γιὰτί δὲν ἔχω δύναμι, γιατί δὲν ἔχω θάρρος,
γιατί 'στὸν κόσμον 'βρίσκομαι γιὰ φόρτωμα καὶ ἔργον
γιατ' εἶμαι ἀφιλότιμος καὶ μασκαρᾶς ἱπότης,
γιατί δὲν ἐπροσπάθησα νὰ γίνω πατριώτης,
γιατί ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ὁ τὴν κλοπὴν ἐγάρων,
ἂν καὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἐβγῇ τῶν Ἑλλήνων,
δὲν ἐκτιμῶ παντάπασιν τὴν δόξαν τῶν προγόνων,
γιατί ἐγὼ περιφρονῶ τὸ κάλλος τῶν πλαγγόνων,
γιατί μ' ἐφαίνεται 'ὄνειρον 'στὰ τωρινὰ μας χρόνα
πῶς νὰ πλουτίσω εἰμπορῶ μὲ κούκλαις καὶ κατάρτοις
γιατί δὲν ἔμαθα καλῶς ἀρχαῖαν ἱστορίαν
καὶ προτιμῶ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ἀχραντὸν Μαρλὴν,
γιατ' εἶμαι Τοῦρκος, Δουτικὸς, ἢ ἔτι ἄλλο θέλω,
γιατ' εἶμαι ξύλο κούτσουρο καὶ γάδαρος τεμπέλης
καὶ ἂν καμμίαν Ἀθηνᾶν ἔμπρός μου ἀγναντέω
θὰ βαρεθῶ τὸ χέρι μου ν' ἀπλώσω νὰ τὴν κλέψω,
γιατί δὲν ἔχω αἰσθημα πατριδὸς εἰς τὰ στήθη,
γιατί δὲν ἔμεινα πιστὸς 'στὰ πατέρα μας ἦδη,
καὶ τῆς κλοπῆς τὴν ἀρετὴν δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω,
καὶ οὔτε σύγχυσιν φρενῶν τοῦλάχιστον νὰ πάθω.
Π.—Ἀλλὰ γιατί νὰ τρελλαθῇς ἀδίκως, πολυτήμων;
Φ.—Διότι τότε γίνομαι ὁ πρῶτος τῶν φρονίμων,
διότι ὅστις ἐκλεψὲ καὶ κλέπτει, βρὲ σκουπίδι,
εἰς μίαν σύγχυσιν φρενῶν τὸ κλέπτειν ἀποδίδει,
διότι ἡ σουφροποίησις καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου
συμβαίνει ἀπὸ σύγχυσιν μικρὰν τοῦ ἐγκεφάλου,
διότι ὅταν τρελλαθῶ θὰ εἶμαι μὲ κεφάλι
καὶ τότε κλέπτης θὰ γενῶ καθὼς καὶ τὸσο ἄλλοι,
τότε θὰ εἶμι' ἐλεύθερος καὶ πατριώτης Ἑλλήν,
τότε θὰ εἶμαι ἱκανὸς εἰς τὸ ἀρχαῖα στέλλειν,
τότε κί' ἐγὼ θὰ ἐκτιμῶ τῶν λίθων τὴν ἀξίαν,
τότε θὰ φεύγω, Περικλῆ, ἀπὸ τὴν μοναξίαν,
οὐδὲ θὰ κάμνω σκοτεινοὺς συλλογισμοὺς καὶ μαρμαίρω
τότε θὰ κλέπτω Ἀθηνᾶς, Κάβειρους καὶ Κενταύρους,
τότε θὰ τρέχω 'στὸ Δαφνὶ μὲ τῆς νυκτὸς τὰ σκέπη,
χωρὶς νὰ συλλαμβάνωμαι ἀπὸ τὸν Ταιριώτην,
τότε κί' ἐγὼ τὴν εὐκλειαν τῶν πάλαι θὰ διαβάξω,
τότε κί' ἐγὼ 'στὴν τσέπη σου τὰ χέρια μου θὰ βάλω
μὲ τετρακόσια, Περικλῆ, θὰ φαίνωμαι ἔμπροστί σου
θὰ κόπτω λίτρας κρέατος ἀπὸ τὰ κρέατά σου,
διὰ παντὸς τὸ στόμα μου δι' ὅλα θὰ σφαλίσω
καὶ σὲ ὡς εἶδος ἀγαλμα 'στὴν Δόντρα θὰ πουλήσω
καὶ θὰ πηδῶ τοὺς εὐσεβεῖς, πασσάλους καὶ παλαίους.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν πρὶν τρελλαθῇς ἐπὶ τὸ ὀκτὼ χροστῶμαι

Προσφώνησις Σεμπέλου, γραφεῖσα κατ' αὐτάς,
πρὸς τοὺς ἐν Βονωνίᾳ σοφοὺς Καθηγητάς.

Παρακληθεὶς τανῦν ὑμᾶς δεόντως προσφωνήσας
κί' εἰπεῖν ἡμῖν τὰ δεόντα κί' ἐσθ' ὅτε ἀνυμνήσω,
τὰ μάλα ἐχαλέπαινον πρὸς τοῦτο κατ' ἀρχήν,
τοῦ ἔργου λογιζόμενος τὸ μάλα χαλεπὸν,
ἀλλὰ συγγνώμης μάλα γε πειθόμενος τυχεῖν,
στερρῶ ποδὶ ἐβάδισα πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν.

Καὶ νῦν τῆς προσφωνήσεως ποιῶμαι τὴν ἀρχὴν
καλῶς φέρων ἐν χερσὶν καὶ ὄνου σιαγόνα,
καὶ τοῖς θεοῖς εὐχόμενος ἐμοὶ παρατυχεῖν
εἰς τούτον τὸν οἶονεῖ δυσφόρητον ἀγῶνα.

Ἡμεῖς μὲν πάντων πρῶτιστοι ἀρξάμενοι σπουδῶν
καὶ ἀτιχες ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων πεφυκότες
καὶ πᾶσαν ἄλλην μέριμναν τιθέντες ἐκποδῶν
καὶ ἀγνοοῦντες, ὡς φασί, τὸ πᾶς γεννητὸν ἢ κῶτταις,
ἐδιδασκαμένον νυχθήμερον πρὸς τάχθῃ τῆς ἀοῦρης
Σοῦφίνα καὶ Γερουνδία, τὸ Μπούρις καὶ Σεκούρις.

Ὁμῶς ἡσσαν ἡμῶς λέγομεν τοῖς μέτρων ἀμοιροῦσι
Πυκνῶναι τε Μολοσσῶς κί' ἐσθ' ὅτε Χωλιάμβους,
καὶ τῇ σοφίᾳ χρώμενοι τῇ συμπαρομαρτούσῃ
τὸν ζῆλον ὑπεκκαίμενοι τῶν πάντων πρὸς θριάμβους.

Ἐκτίσται δ' Ἀκαδημία τοῦ Σίνα γαυριώσα
κί' Ἀπόλλων ἐπ' αὐτῆς γυμνὸς καὶ τῆς σοφίας κόρη,
τὴν τοῦ θεοῦ εὐμέλειαν ἀναῖδην καθορώσα,
πρωτείνουσα δὲ πάγχυρον ἀσπίδα τε καὶ δόρυ.
Καὶ λίθος δ' ἐνεστὶν ἀργὸς καὶ κητὸς εὐθαλής,
ἀλλ' ἐστὶ κί' οὐρητήριον ἐγγύθι τῆς Βουλῆς.

Καὶ Πρυτανεῖα ἱδρύται καὶ πάμπολλαι Σχολαί
καὶ διδασκάλων εὐκλειῶν μεγάλα κεφάλαι,
κατέρχεται δ' ἐξ οὐρανοῦ ἀόρατὸν τι φῶς,
πᾶς δ' ἐν Ἀθῆναις κέκληται καὶ φύεται σοφός,
ὅς δὲ οὐ λέγεται σοφὸς οὐ δύναται βιώσειν,
καὶ πλεῖω εἰ προσκτῆσει τῶν ἄλλων οὗτος γνώσειν.

Οὐκ ἂν τις εὖροι ἐν ἡμῖν ἀνθρώπους ἡλιθίους,
ἐστὶ δ' ἰδεῖν πολλοὺς σοφοὺς καθεδόντας ὀρθίους,
καὶ οὕτως διδασκόντας τοὺς ἀμαθεῖς τὰ φῶτα,
καὶ διδασκάλους ἔχοντας στρουθοκαμήλου νῶτα.

Οὐδ' ἂν εὖροι κακοὺς τὴν ἔψιν διδασκάλους,
οἱ πάντες γὰρ μετέχουσι Μιστριωτείου κάλλους,
οὐδ' ἂν ἀκούσοι πώποτε θερμείας τε καὶ λήρους,
ἀλλ' ὅψι ἀπαξάπαντας προέχοντας ἐν πᾶσι,

χ' εὐρήσει σχόλια πολλά καὶ γνώμας εἰς παπύρους,
οὗς περ εὐρὺς κατέφαγε καὶ κόνις ἐπιπάσσει.

Καὶ θεολόγων κτώμεθα περιφανεῖς Σχολάς,
ἀλλὰ καὶ ρήτορές εἰσιν, ἐν οἷς καὶ Δαμαῶς,
δὲ τῶν ἀγγέλων ἐν παντὶ τὸ γένος διακρίνει,
πλήν καὶ Παυλίδης ἔσθ' ἡμῖν, ὀρνίθων τρέφων σμήνη,
κί' ἐγκατασπείρων θρίδακας ἄμφω τῷ χεῖρε μόνος
καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ φᾶ ὠνούμενος εὐδῶνως.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάμπολλοί εἰσιν εἰ δικηγέροι,
ἐν οἷς Κρασσᾶς τε καὶ Κωσιτῆς, τὰ μάλιστα προγᾶστωρ,
καὶ ἄλλοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ γενναῖοι δορυφόροι,
οὗς δαίμων τις πρὸς ἔριδας ὑποκινεῖ ἀλάστωρ,
καὶ γράφουσι διατριβάς, λακτιζόντες ἀλλήλους,
κί' ἀλλήλοις ἐγκολάπτοντες κί' ἐντρίβοντες κονδύλους.

Τοιγάρτοι οὖν ἐσθλόντες παντοπωλῶν ἀφύας
οὐποθ' ἡμεῖς παύμεθα περδόμενοι σφίρας,
δὲ δ' ἂν ὀρέγηται σπουδῆς καὶ δόξης καὶ τιμῶν
γενέσθω οὗτος ὁπαδὸς καὶ μαθητὴς ἡμῶν.

Ἔστι δὲ Κόντος ἀμαθὴς, τὰ μάλα βαθυπώγων,
εἰς τοῦτον δὲ ἀνέθεντο προσφώνησιν ποιήσιν,
ἀλλ' ὁ γεννάδας ἀγνοεῖ τὸν τῶν ἀρχαίων λόγον,
αἱ τρίχες γὰρ ἐρρόφησαν καὶ νόον τε καὶ κρίσιν.
Ἐγὼ δ' ὁ φέρων ὄνομα κί' ἐπώνυμον Σπαροῦ
ἐμπίμπλαμαι μαθήσεως καὶ γνώσεως καὶ νοῦ.

Σπανὸς μὲν, ἄνδρες, πέφυκα, οὐ μὴν γε καὶ ὠραίος,
οὐδὲ βαρύνει με ποσὼς ὁ φόρτος τῶν τριχῶν,
οὐδὲ προσδέσμαι κἀγὼ ξυροῦ τε καὶ κουρέως,
ἅ τε σμικρὰς τριχώσεως μηδέποτε λαχόν.

Καὶ Ἀντιγόνην γέγραφα καλλίστην εἰς τὸ εἶδος,
ἐντρύφημα γραμματικῶν καὶ ζειδῶρον τροφήν,
καὶ ἄλλα δὲ γεγράφομαι ὥς ἔχω δι' ἐλπίδος,
οὐ μόντοι καὶ γραμματικὴν ἐξέδωκα σφῆν,
μεοτὴν τε καὶ ἀνάπλεων Λατινικῶν παντοίων,
καὶ ταύτης τῆς γραμματικῆς οὐ γέγραπται βελτίων.

Ταῦτα ποιοῦμαι πρὸς σπουδὴν τῶν ἐπιγιγνομένων,
ἐφ' ᾧ γε πάνυ ἔπαινος προσήκει μοι καλῶς,
καὶ τὸν Σουρῆν ἀπέρριψα μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
τοιγάρτοι τὸν χωλίαμβον οὐκ αἶδε παντελῶς.

Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Σουρῆς Ναζαργνὸς τὸ εἶδος,
οὐδὲ σμικρὰς μαθήσεως καὶ μέτρων ἐγκρατής,
ἀδόλεσχός τε φλήναφος, γραφεὺς ἐφημερίδος,
καὶ δὴ, ὥς ἔμοιγε δοκεῖ, τριόδων ποιητής,
βαττολογῶν ἐφ' ᾧ μὴ δεῖ, λαλῶν καὶ γράφων χυδῶν,
τὸ μέτρον δ' οὐ δυνάμενος τῇ λέξει ἀποδίδειν.

Καὶ φέρεται ὥς φέρεται τοῦ λόγου ἡ φορὰ
καὶ γέγραφεν ὀνόματα τὰ μάλα ρυπαρά,
ἅπερ οὐκ εἶμαι πρόσφορον καὶ πρὸς ὕμῃς εἰπεῖν,
δοκεῖ μοι δὲ ὥς κράτιστον τηρῆσαι σιωπῇ,
τάλια ἐνὶ νόμινα ἐτ νὸς μαλεντικούντουρ
ἐτ Ἐσυρόπε Γκρέτσιαιμ ἱμόντιτσε μινούντουρ.

Ταυτὴν οὖν προσφώνησιν ὑμῖν προσηνεγάμην
καὶ νῦν ὀρέγω πρὸς ὕμῃς τὴν δεξιὰν παλάμην,
δὲ δ' ἂν ὕμῶν τὰ ρήματα προέλθῃται αὐτὰ
περιφανῆς ἐν γράμμασι τὸν βίον τελευτᾷ,
οὐδ' ἐπιλάθεται αὐτοῦ καὶ πᾶσα ἱστορία...
Εἶπον...

Σεμτέλος ὁ σοφὸς καὶ ἡ Σπανομαρία.

— * * * —

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἦτοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλι περιφῆμα καπέλλα
γὰ τὸ κεφάλι καθένος, ποῦ εἶναι μία τρέλλα.
Ἐγέμισε τὸ μαγαζὶ μὲ καλοκαιρινά,
σκερτσόζα, πολυποικίλα, καὶ μάλιστα ῥοθηνά.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσιμπαλι ἐμβάτε, παροδίται,
εἰν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ σᾶς ἴπῳ καὶ ἄλλο νὰ τὰ δῇτε.

— * —

Ξενοδοχεῖον νέον τιυπίκλιν Ἀναμνήσεις
ἐκεῖ ὅτῃν Μουνυχίαν τοῦ Πειραιῶς κοντά,
ποῦ δὲν εὐρίσκεις λόγους πολλοὺς νὰ τὸ ὑμνήσῃς,
κί' ἂς τρέξῃ ὁ καθένας μὲ τσέπη ποῦ βροντᾷ.
Πλὴν φέρομεν εἰς γινῶσιν παντὸς κοιλιδοῦλου
πῶς τὸ Ξενοδοχεῖον τὸ ἄγει καὶ τὸ φέρει
ἡ χεὶρ τοῦ Πετροχείλου καὶ τοῦ Ἀργυροπούλου,
ποῦ εἶναι ξενοδόχοι χωρὶς νὰ ἔχουν ταῖρι.

— * —

Βιβλίον ἐξεδόθη ὑπὸ Κρητὸς Βαρδίδῃ
μὲ ἄθλους τοῦ μεγάλου Κρητὸς Δασκαλογιάννη,
πολύπειρον δὲ ἄνδρα ἡ συγγραφή προδίδει,
ὅπου μὲ λόγους μόνον τῆς ὥραις τοῦ δὲν χάνει.
Καὶ εἶναι τὸ τραγοῦδι πολὺ σημαντικὸν
διὰ τὴν γλωσσολόγον καὶ τὴν ἱστορικὴν.

— * —

Ἦτοῦ Ζαχαροπλαστεῖον Βαλσάμη τοῦ Θωμᾶ,
ποῦ τοὺς ζαχαροπλάστας κατ' ἐξοχὴν τιμᾷ,
κάτω τοῦ Ἰπποφύτου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης
ἐκεῖ σιγμὰς ὀλίγας θὰ εὕρῃς εὐφροσύνης,
ἐκεῖ θὰ βρῇς τὰ πρῶτα τοῦ κόσμου παγωτά,
καὶ ρούφα κάθε μέρα πέντ' ἐξῆ ἀπ' αὐτά.

— * * * —

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἔσθ' ὁ σπῆτι μου ἀνέβη,
'ὅτῃν Νεάπολιν ἅπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξυδῆ, — δὴ ὅτ' ἐστὶ λάδι, τρεῖς ὅτ' ἐστὶ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά γῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.